

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

D. K., nar. X
bytem X
zastoupen JUDr. Jiřím Pokorným, Ph.D., advokátem
se sídlem Blanická 1008/28, 120 00 Praha

proti
žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2022, čj. MV-95040-5/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadaného rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 6. 2022, č.j. MV-95040-5/SO-2022, kterým bylo rozhodnuto o novém posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany, s tím, že žadatel neprokázal splnění podmínek pro udělení dočasné ochrany.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě uvedl, že je státním příslušníkem Běloruské republiky a že v důsledku svých aktivit po proběhlých zfalšovaných volbách v Bělorusku v roce 2020 se přesunul na území Ukrajiny. Na Ukrajině obdržel přechodný pobyt. Na území Ukrajiny pobýval též v době začátku války dne 24. 2. 2022, kdy žil ve společné domácnosti s ukrajinskou státní příslušnicí, sl. M. M., nar. Y, číslo pasu Z.
3. Po začátku války se žalobce se slečnou M. přesunuli na západní Ukrajinu, odkud pokračovali dále do EU jako uprchlíci a rozhodli se přicestovat do České republiky.
4. Slečna M. jako státní příslušnice Ukrajiny obdržela dočasnou ochranu bez dalšího. Žalobce jakožto uprchlík a osoba žijící ve společné domácnosti s držitelem dočasné ochrany, a který se nemůže bezpečně vrátit do země svého původu ve spojení s důvody hodnými zvláštního zřetele, podal dne 5. 4. 2022 žádost o dočasnou ochranu.
5. Následně dne 25. 4. 2022 obdržel žalobce prostřednictvím svého právního zástupce informace o důvodech vedoucích k neudělení dočasné ochrany. Žalobce dne 10. 5. 2022 podal prostřednictvím svého právního zástupce žádost o nové posouzení důvodů vedoucích k neudělení dočasné ochrany, které ještě doplnil svým podáním s přípisem ze dne 23. 5. 2022. Následně právní zástupce žalobce obdržel rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany, č. j. MV-95040-5/SO-2022, kterým správní orgán neshledal důvody pro udělení dočasné ochrany. Uvedené rozhodnutí žalobce napadá v celém rozsahu.
6. Žalobce měl za to, že žalovaná jeho případ posoudila špatně právně a skutkově, předjímala výpověď svědka, odchýlila se od zásad správního řízení a ustálené praxe a nezohlednila jiné závažné důvody, faktický stav mezinárodního práva, otázku rozporu s dobrými mravy a mezinárodněprávními závazky České republiky.
7. Komise se v rámci posuzované žádosti a následně nového posouzení zabývala otázkou, pod které ustanovení kterého předpisu žádost o udělení dočasné ochrany podřadit. V okamžiku, kdy se správní orgán zabýval otázkou, zda klient spadá pod čl. 2 odst. 4 písm. c) rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „rozhodnutí Rady (EU) č.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2022/382“), dospěly správní orgány k závěru, že žalobce nesplňuje žádnou z podmínek pro udělení, přestože z předložených dokumentů uvedené skutečnosti vyplývají.

8. Žalobce dále uvedl, že je zcela závislý na své družce, v čemž kromě jiného spatřuje důvod zvláštního zřetele, což doložil v rámci svých podání. Zde odkázal na Žádost o nové posouzení důvodů vedoucích k neudělení dočasné ochrany ze dne 10. 5. 2022 ve spojení s Doplněním k žádosti o nové posouzení důvodů vedoucích k neudělení dočasné ochrany ze dne 23. 5. 2022. Posouzení omezené jen na rovinu finanční je podle názoru žalobce selektivní a špatné, nezohledňuje další formu provázanosti a závislosti partnerů.
9. Správní orgán se dále zabýval otázkou svazků osob, které neuzavřely oficiálně manželství či registrované partnerství. Přestože podle názoru žalobce by existence takového reálného a trvalého vztah měla být automaticky považována za důvod hodný zvláštního zřetele podle ust. § 52 zákona 221/2003 Sb., správní orgán tento názor nesdílí. Umožnění realizace soukromého a rodinného života i osobám nesezdaným je jedním z lidských práv podle ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle názoru žalobce je zřejmé, že právě odlišné posuzování uvedených druhů soužití ze strany OAMP je právě oním zásahem do takového práva. Nelze akceptovat závěr žalované, že: *„Neformální svazek pro účely udělení pobytového oprávnění není ani podle platných právních předpisů ani podle nastavené praxe dán na roveň manželství či registrovanému partnerství. S ohledem na tuto skutečnost pak není možné společné soužití druhu a družka bez dalších specifických okolností považovat za důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení dočasné ochrany za účelem sloučení rodiny.“*, a to z důvodů, že v situaci, kdy existuje v trestním právu (jakožto prostředku *ultima ratio*), které by mělo nejvíce zasahovat do osobní sféry jedince, institut osoby blízké, pak upření vztahu druh-družka v oblasti práva cizineckého, kdy takové odeprání je z hlediska důsledků možných dopadů na přinejmenším stejné úrovni, by znamenalo absurdní aplikaci práva a veřejnoprávní zvůli a absenci respektu vůči rodinnému a soukromému životu.
10. Žalovaný nevzal ohled ani na záměr žalobce a slečny M. se vzít, byť aktuálně nemohou z důvodů na vůli nezávislých (absence nutných podkladů). uvedených okolností, by měl být zohledněn. Těžko pochopitelné je pak názor Komise, že pro udělení dočasné ochrany není relevantní sdělení žadatele, že bez víza nemůže uzákonit svůj vztah s družkou.
11. Komise se dále nijak nevypořádala s žalobcovou námitkou příznivějšího právního posouzení s odkazem na aplikaci prováděcího právního předpisu v původním znění, zákona č. 221/2003 Sb., nikoliv jeho poněkud ochuzenou verzí ve spojení se zákonem č. 65/2022 Sb., stejně jako dovolání se přímého znění směrnice, konkrétně čl. 15 Směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími.
12. Žalovaný se též nevypořádal se námitkou žalobcovy obavy z návratu do země původu a ze strany OAMP namítnutou absencí individualizované konkrétní hrozby vůči žalobci. Komise k tomu uvedla, že žadatel sice poukazuje na známý případ opozičních aktivistů a únosu letadla, jímž cestovali, nicméně žadatel sám není osobou, která by byla jakkoliv veřejně politicky aktivní, resp. toto netvrdil ani nedoložil, naopak do Běloruské republiky cestoval, což by nečinil, pokud by mu v Běloruské republice hrozilo nebezpečí zatčení či stíhání pro jeho politické názory.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

13. Toto tvrzení však nereflexuje změny, ke kterým došlo a dochází v rámci běloruské společnosti a je v rozporu s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 306/2021-49. Žalobce poukázal na to, že od počátku invaze na Ukrajinu dochází k zásadnímu zpřísnění v přístupu k oponentům režimu a odpůrcům války. Případy, kdy jsou mladí muži postaveni před volbu vězení či „dobrovolný“ nástup do armády, jsou rozšířeny jak v Rusku, tak v Bělorusku. Žalobce je navíc z důvodů svého vzdělání – kryptografie – osobou, kterou by běloruský režim s vysokou pravděpodobností využíval v rámci hybridních operací. Z pochopitelných důvodů se žalobce takových operací účastnit nechce a domnívá se, že kdyby tento svůj postup v případě domovské země uplatňoval, došlo by k pošlapání jeho základních lidských práv, hrozilo by mu nedůstojné zacházení, vězení, mučení, potažmo smrt, a to jak ve vězení, tak případně v armádě.
14. Tedy žalovaná chce „trestat“ žalobce za to, že v důsledku svých aktivit opustil domovskou zemi, kterou s ohledem na příbuzné příležitostně dle možností navštěvoval, bez toho, aniž by byl zohledněn vývoj v mezidobí, ač se v případě osob sledujících průběžně zpravodajství jedná o všeobecně známé informace.
15. Žalobce dále namítal odchýlení se od zásad správního řízení, kdy ze strany OAMP došlo k předjímání výpovědi svědka, následně bylo ovšem vyjádření slečny M. i z pohledu Komise vyhodnoceno s tím, že neobsahuje žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Zde je na místě uvést, že pokud by k výsledku došlo, mohl se žalovaný na takové důvody svědkyně doptat. Tento důkaz tedy žalobce navrhl provést v rámci tohoto řízení, a to společně s jeho výsledkem.
16. Žalovaná dále nezohlednila svou úřední praxi, ze které jí musí být známo, za jakých podmínek byla v nedávné době udělována víza strpění běloruským státním občanům, kteří se účastnili protestů v roce 2020, zapojovali do odporu vůči režimu a jinak se vůči němu vymezovali. Požadavek na konkrétní doložení takového řízení je za předpokladu, že se takové osoby přímo neznají, bez udělení explicitního souhlasu neslučitelný s advokátní mlčenlivostí. Pokud bude právní zástupce bývalými klienty zproštěn této povinnosti, budou doloženy též důkazy k tomuto. V opačném případě žalobce navrhl soudu, aby si důkazy ve vztahu k této problematice od žalované vyžádal sám.
17. Konečně žalobce uvedl, že žalovaný nezohlednil jeho situaci, kdy přestože tvrdí, že je případem osoby, která může získat mezinárodní ochranu, nevzal v úvahu skutečnost, že žalobce by od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu nemohl s odkazem na ustanovení § 97 písm. e) zákona 435/2004 Sb. na území ČR legálně pracovat. Uvedený limit je v situaci, kdy dva lidé žijí z prostředků jednoho a druhý nemůže legálně pracovat, ač by chtěl, nedůstojná, smutná a jedná se o další krácení práv žalobce.
18. S odkazem na uvedené důvody žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované č.j. MV-95040- 5/SO-2022 jako nezákonné zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, a aby žalované uložil uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.
19. Žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ve vyjádření k žalobě uvedla, že ve správním řízení vedeném na žádost není povinností správního orgánu provést všechny účastníkem navržené důkazy. Správní řízení je ovládáno zásadou písemnosti, primárně by tedy žalobce měl veškeré relevantní skutečnosti předložit, resp. označit, v písemné podobě. Pokud jde o provedení důkazu výsledkem svědka, Ministerstvo vnitra v informaci o důvodech neudělení dočasné ochrany vysvětlilo, proč provedení navrženého výsledku považovalo za nadbytečné a neprovedlo jej.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

20. Dále žalovaný uvedl, že neformální vztah druha a družky není důvodem pro udělení dočasné ochrany, a v řízení o žádosti je to účastník, tedy žalobce, kdo má tvrdit rozhodné skutečnosti pro posouzení své žádosti. Bylo tedy na žalobci, aby uvedl všechny relevantní okolnosti. Nic nebránilo ani navržené svědkyni, aby k žádosti žalobce připojila své vyjádření, pokud to považovala za nezbytné.
21. Pokud jde o dočasnou ochranu, žalovaná uvedla, že z čl. 2 odst. 1 Prováděcího Rozhodnutí Rady plyne, že dočasná ochrana má být udělena občanům Ukrajiny pobývajícím před 24. 2. 2022 na Ukrajině, osobám bez státní příslušnosti a státním příslušníkům třetích zemí jiných než Ukrajiny pobývajícím před 24. 2. 2022 na Ukrajině, kterým byla před 24. 2. 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině. Žalobce však do žádné z uvedených kategorií nespadá.
22. Dále se Prováděcí Rozhodnutí Rady vztahuje na rodinné příslušníky výše uvedených „povinných“ kategorií, přičemž kdo je pro účely tohoto Rozhodnutí považován za rodinného příslušníka, je definováno v jeho čl. 2 odst. 4. Pokud jde o vztah druha a družky, čl. 2 odst. 4 písm. a) Prováděcího Rozhodnutí Rady stanoví, že se jedná o relevantní rodinnou vazbu za předpokladu, že platné právní předpisy nebo praxe dotčeného členského státu přistupují k nesezdaným párům obdobně jako k párům sezdaným v rámci jeho vnitrostátního cizineckého práva. Relevantní česká právní úprava, pokud jde o cizinecké právo, vztah druh a družka nepovažuje u státních příslušníků třetích zemí za vazbu postavenou na roveň manželství a osoby v tomto postavení nejsou pro účely získání pobytového oprávnění považovány za rodinné příslušníky.
23. Žalovaná je toho názoru, že jak Prováděcí Rozhodnutí Rady, tak i čl. 15 odst. 1 směrnice 2001/55/ES v této otázce ponechávají na rozhodnutí členského státu, jak k těmto neformálním svazkům z hlediska možnosti získání pobytového oprávnění přistoupí.
24. Žalobci z titulu tvrzené rodinné vazby k družce neplyne právo na udělení dočasné ochrany, a to ani z unijních právních předpisů, ani z českých právních předpisů. Ustanovení § 4 odst. 2 písm. a) zákon č. 65/2022 Sb. vyloučilo osoby definované v § 52 odst. 2 písm. d) zákona č. 221/2003 Sb. z možnosti žádat o dočasnou ochranu. Tento postup umožňuje jak samotné Prováděcí Rozhodnutí Rady, tak i směrnice 2001/55/ES.
25. Dále žalovaná Komise uvedla, že správní orgán I. stupně se podrobně zabíral výkladem neurčitého právního pojmu „důvod hodný zvláštního zřetele“. Vyjádření družky žalobce neobsahuje žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo možno žalobci udělit dočasnou ochranu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 52 zákona č. 221/2003 Sb. Agrese Ruské federace bezpochyby zasáhla zásadním způsobem do osudů mnoha lidí a postavila je do nelehkých životní situací. Komise nezpochybňuje ani jakkoliv nezlehčuje vzájemný vztah žalobce s družkou, i jejich přání společně na území České republiky setrvat a vzájemně se podporovat. Podle platné právní úpravy však neformální vztah druha a družky není sám bez dalších okolností postaven pro účely sloučení rodiny na roveň svazku manželskému či registrovanému partnerství. Ze žádosti o dočasnou ochranu žalobce, z doložených písemností, účtů, fotografií a vyjádření družky neplynou žádné specifické okolnosti, které by bylo možno posoudit jako zřetelehodný důvod pro udělení požadovaného pobytového oprávnění.
26. Odkaz na trestní právo je zcela nerelevantní, protože v předmětném řízení nebyl řešen žádný postih žalobce, a to ani v úrovni trestněprávní, ani v rovině správního trestání. Skutečnost, že české právní předpisy v oblasti cizineckého práva nepovažují neformální

vazbu druh-družka za relevantní rodinnou vazbu pro získání pobytového oprávnění, neodporuje mezinárodním smlouvám a je plně v souladu s unijními předpisy.

27. Žalovaná rovněž uvedla, že obavou žalobce z návratu do země původu se zabývala na straně 8 napadeného rozhodnutí ve věci dočasné ochrany a opětovně uvádí, že v rámci žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany žalobce nijak své tvrzení nepodložil, naopak do Běloruské republiky cestoval (dle předloženého cestovního dokladu žalobce konkrétně v období od 29. 8. 2021 do 3. 10. 2021 a v období od 27. 11. 2021 do 11. 12. 2021), což by nečinil, pokud by mu v Běloruské republice hrozilo nebezpečí zatčení či stíhání. Tvrzení žalobce postrádá konkrétní fakta a jeho obavy nejsou nijak opodstatněny. Jelikož se v předmětném případě jedná o řízení o žádosti, bylo tedy zejména na žalobci, aby svá tvrzení doložil či podpořil konkrétními podklady. Komise podotýká, že žalobce podává žádost o dočasnou ochranu na území České republiky v souvislosti s vysídlením osob z Ukrajiny v důsledku invaze ruských ozbrojených sil, nikoliv z důvodu protestů proti režimu vůdce Lukašenky v Běloruské republice. Z uvedeného důvodu není žalované jasné, proč by v rámci tohoto řízení měla zohlednit případy udělování víz strpění občanům Běloruské republiky v souvislosti se zmíněnými protesty v roce 2020.
28. Co se týká aktuální situace a společenské atmosféry v Bělorusku, žalovaná doplňuje, že podle veřejně dostupných zdrojů hrozí stíhání osobám za publikaci informací o přesunech ruských vojsk a techniky přes Bělorusko, či za vyfotografování této techniky. K postihu osob má dále docházet, když se protest přesune do fyzického prostoru anebo když je do skupiny na sociální síti sdílen konkrétní obsah. Z podání žalobce však nelze v daném případě dospět k závěru, že by jeho obavy byly čímkoliv podepřeny a bylo je tak možné považovat za skutečnou hrozbu. Své aktivity žalobce blíže nekonkretizoval, nebylo tedy možné dospět k závěru, že v případě návratu do Běloruské republiky mu jako občanovi tohoto státu v současné době hrozí pronásledování, stíhání či uvěznění.
29. Žalobce dne 14. 11. 2022 zaslal soudu podání, v němž upřesnil totožnost žalované, tedy Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, a doplnil svá žalobní tvrzení. Soud toto podání vyhodnotil vzhledem k jeho obsahu jako rozvedení původních žalobních námitek, s tím, že nově uplatněnými žalobními body by se nemohl zabývat.

III.

Posouzení žaloby

30. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, když účastníci s takovým rozhodnutím věci souhlasili.
31. Z obsahu správního spisu předloženého žalovanou je zřejmé, že žalobce podal dne 5. 4. 2022 žádost o poskytnutí dočasné ochrany, o které rozhodlo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, dne 22. 4. 2022 formou informace o důvodech neudělení dočasné ochrany, č. j. OAM-21925-9/DO-2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

32. Žalobce následně dne 11. 5. 2022 doručil Ministerstvu vnitra, žádost o nové posouzení důvodů vedoucích k neudělení dočasné ochrany.
33. V nové žádosti vytýkal především nesprávné právní posouzení a nepřezkoumatelnost, maje za to, že správní orgán se nesprávně vypořádal s otázkou, pod které ustanovení kterého předpisu žádost o udělení dočasné ochrany podřadit. Při rozhodování, zda žalobce spadá pod čl. 2 odst. 4 písm. c) rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, dospěl správní orgán k závěru, že tomu tak není, přestože z předložených dokumentů podle žalobce uvedené plyne.
34. Dále žalobce namítl odchýlení se od zásad správního řízení – předjímání výpovědi svědka, s tím, že žalovaný odmítl vyslechnout slečnu M., přičemž předjímá, co by bylo výpovědí navrženého svědka zjištěno, bez toho, aniž by uvedeného svědka vyslechl (nebude tvrzen důvod zřetel zvlášť hodný). Tento přístup je v přímém rozporu s ústavně zaručeným právem na spravedlivý proces, zásadami dobré správy, úplného zjištění stavu i elementární zásadou šetření práv nabytých v dobré víře, kdy z podané žádosti je evidentní, že klient-žadatel je přesvědčen o tom, že má nárok na mezinárodní ochranu.
35. Konečně žalobce v nové žádosti vytkl žalovanému nezohlednění jiných závažných důvodů, nezohlednění faktického stavu mezinárodního práva, rozpor s dobrými mravy a mezinárodněprávními závazky České republiky, zejména s ohledem na znění zbytkového zákona č. 221/2003 Sb., a dle jeho ustanovení § 52 osobě blízké cizince požívajícího dočasné ochrany, která není uvedena v § 51 odst. 2, může být udělena z důvodu hodného zvláštního zřetele oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, za předpokladu, že spolu trvale žili v době, kdy došlo k událostem vedoucím k hromadnému přílivu vysídlených osob na území.
36. Žalovaná o této žádosti rozhodla napadeným rozhodnutím ze dne 28. 6. 2022 a soud konstatuje, že se v něm vypořádala se všemi skutečnostmi, které žalobce v žádosti uplatnil.
37. Ohledně jednotlivých žalobních námitek pak soud uvážil takto:
38. V první žalobní námitce žalobce vytýkal nesprávné právní a skutkové posouzení, nesprávné vyhodnocení postavení osob, které žijí mimo manželství, resp. registrované partnerství, nezohlednil faktickou povahu žalobcova svazku se slečnou M., resp. dopad právních překážek, které jim brání v uzavření manželství.
39. Soud k této žalobní námitce konstatuje, že žalovaná velmi podrobně pojednala o aktuálních právních normách, jejichž aplikace se žalobce dovolával, ocitovala je a vyložila, z jakých důvodů se na žalobcův případ nevztahují. Zde soud zcela odkazuje na argumentaci žalované v části III. napadeného rozhodnutí, jmenovitě na stranách 3 až 6, kde žalovaná podrobně vyložila, jaké právní se na věc vztahují, jak je interpretovala a jak aplikovala. Soud nepovažuje za nutné tuto argumentaci žalobkyně jednotlivě rekapitulovat a podrobně hodnotit, neboť ani žalobce v podané žalobě nijak podrobně tuto argumentaci nerozebíral a omezil se jen na obecný nesouhlas se závěry žalované.
40. Jen pro úplnost soud konstatuje, že žalovaná nijak nezpochybnila skutečnost faktického soužití žalobce se slečnou M., pouze konstatovala, že toto soužití nepředstavuje důvod zvláštního zřetele hodný a vyložila (viz str. 6 rozhodnutí), z jakých důvodů k tomuto

závěru dospěla. Samotná skutečnost, že podle názoru žalobce by toto soužití mělo být hodnoceno jinak, neznamená, že závěry Komise jsou v této věci nesprávné.

41. Nelze souhlasit ani s námitkou poukazující na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v tom smyslu, že by žalovaná zasahovala do soukromého a rodinného života žalobce. Jeho soukromý a rodinný život není ze strany Komise nijak zpochybňován či narušován (například tedy není nucen toto soužití nijak ukončit), ale jde o to, že žalobce se domáhá specifického právního statusu, na který podle aktuální právní úpravy nemá přímý nárok.
42. K výkladu a aplikaci ust. § 52 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého *osobě blízké cizince požívajícího dočasné ochrany, která není uvedena v § 51 odst. 2, může být udělena z důvodu hodného zvláštního zřetele oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, za předpokladu, že spolu trvale žili v době, kdy došlo k událostem vedoucím k hromadnému přílivu vysídlených osob na území*, nezbyvá než uvést, že z konstrukce této normy je zřejmé, že samotný fakt *trvalého spolužití* není oním důvodem zvláštního zřetele hodným, ale jedním z předpokladů, který musí být dán, aby bylo možno dočasnou ochranu podle této normy přiznat.
43. Soud tedy výslovně konstatuje, že úvahy a závěry Komise ve specifikované části napadeného rozhodnutí shledal jak přezkoumatelnými, tak správnými po stránce věcné i po stránce právního hodnocení. Tuto žalobní námitku tak soud odmítl jako nedůvodnou.
44. Městský soud též nepřisvědčil námitce o nevypořádání se s žalobcovou obavou z návratu do země původu.
45. Zde soudu nezbylo než poukázat na to, že Komise v napadeném rozhodnutí se touto záležitostí zabývala a přezkoumatelně vyložila, proč tvrzením žalobce obavy z návratu do Běloruska nepřiznala relevanci. Závěr žalované, vyjádřený na straně 8 napadeného rozhodnutí, žalobce sice odmítá, ale jeho argumenty jsou liché.
46. Odkazovaný judikát Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 306/2021-49 se na tuto věc nevztahuje, když žalobce nijak netvrdil a ani neprokázal, že se po dobu pobytu na území domovského státu účastnil na odporu vůči režimu v Bělorusku nebo že by jinak projevoval opoziční názory a že by z tohoto důvodu byl vystaven diskriminujícímu či represivnímu jednání ze strany státních orgánů Běloruska. Pokud pak žalobce argumentoval eventualitou, že by vzhledem ke své tvrzené profesní specializaci mohl být odveden do armády, jedná se nesporně o pouhou spekulaci. Ani tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.
47. Dále soud neshledal důvodnou námitku odchýlení se od zásad správního řízení v souvislosti s tím, že Komise odmítla provést výslech slečny M. a že předjímal obsah toho, co by tato svědkyně mohla uvést.
48. Komise v napadeném rozhodnutí na straně 7 vyložila, proč nebyl výslech této osoby proveden, a to ani v řízení u Ministerstva vnitra, ani před žalovanou. Komise vyhodnotila obsah písemného vyjádření slečny Molokové a konstatovala, že z něj vyplývají informace o existenci faktického vztahu mezi ní a žalobcem, které však žádný ze správních orgánů – a konec konců ani soud – nijak nezpochybňuje. Nic z toho, co slečna Molokova uvedla, však nemůže změnit skutečnost, že toto neformální faktické soužití není z hlediska relevantní právní úpravy postaveno na roveň manželství či registrovanému partnerství. Rovněž tak

žádná z informací sdělených slečnou M. neznamenalala existenci důvodu zvláštního zřetele hodného.

49. Soud zde rovněž poukazuje na to, že žalobce neuvedl nic o tom, co podstatného pro věc by slečna M. mohla uvést – nad rámec svého písemného vyjádření – pokud by byla slyšena jako svědkyně, a jak by tedy její výpověď mohla změnit náhled Ministerstva vnitra, resp. Komise na žádost o nové posouzení důvodů pro neudělení dočasné ochrany.
50. Též s přihlédnutím k této skutečnosti proto soud námitku odmítl.
51. Konečně žalobce argumentoval, že podle názoru žalované by žalobce mohl získat mezinárodní ochranu, což by však znamenalo, že by podle ust. § 97 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb. nemohl na území České republiky po dobu šesti měsíců od podání žádosti o mezinárodní ochranu pracovat, což by znamenalo krácení jeho práv.
52. Ani tuto žalobní námitku soud nemohl akceptovat, neboť s projednávanou věcí nesouvisí. Žalovaná rozhodovala o novém posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany a brala v úvahu skutečnosti, jež jsou relevantní z hlediska právní úpravy dočasné ochrany. Úvaha žalované o tom, že žalobce by mohl svou situaci řešit podle zákona č. 325/1999 Sb., není pro posouzení žádosti vůbec podstatná a je zjevné, že do napadeného rozhodnutí byla vložena toliko žalobci pro informaci.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žádná z uplatněných žalobních námitek nebyla důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
54. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. září 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.